

Dinene, og som Følge deraf sendte de militære Autoriteter Indberetninger om Tilstanden til Ministeriet. For saa vidt der nu maatte være reist Beskyldninger mod de militære Personer — mod de Høistkommanderende, Afdelingscheferne, Lægerne o. s. v. — da maa jeg sige, at det er fuldstændig ubegrundet, thi disse Mænd have gjort Alt, hvad de kunde, baade lige over for Kommunen og lige over for Krigsbestyrelsen. Den Indberetning, jeg før oplæste, var saaledes fra Foraaret 1873. Jeg holder nu nok af selv at se med egne Øine, og det agtede jeg ogsaa at gjøre i det foreliggende Tilfælde. Jeg vidste jo ikke, om det muligen kunde gaa de vedkommende Mænd, som den ærede Ordfører mente, at det var gaaet mig, at nemlig deres Fremstilling maatte var noget fantastisk; jeg tog altsaa derover og saae Forholdene, men jeg fandt ikke at de vare skildrede paa nogen fantastisk Maade. De Herrer ville nu imidlertid erindre, at Rigsdagen var samlet indtil Slutningen af Mai 1873, og naar jeg skulde forhandle med Folkethinget, kunde jeg ikke gaa paa Inspektionsreiser i Provindserne. Jeg reiste imidlertid, saafnart jeg kunde, nemlig i Juni eller Juli Maaned. De Herrer ville altsaa se, at der ikke har været forsømt eller unødigt Noget, som kunde gjøres; men selv om jeg havde set Forholdene tidligere, vilde jeg dog ikke have været istand til at faae dem forandrede paa een Gang, og naar jeg har talt om „Brøde“ imod Soldaterne, saafkete det i Sammenheng med det Spørgsmaal: Hvorledes vilde de Herrer bedømme en Krigsminister, som erkjendte, at Forholdene vare slette; men som, da han fik en Leilighed til at forbedre dem, dog ikke benyttede denne Leilighed? Det er Pointen, mine Herrer, at naar der foreligger en Leilighed til at gjøre en god Gjening, saa har man ikke Lov til at lade være at benytte den, og unnlader man det i et Tilfælde som det foreliggende, da handler man efter min Opfattelse fuldstændig usvarligt. Det var altsaa den ene af de Feil, som blev udhævet af den ærede Ordfører; men om hvilken jeg virkelig kan sige, at Taleren derom er grundet paa en fuldstændig Misforstaaelse. Den anden Side af Sagen, som blev fremhævet af den ærede Ordfører, var den, at han vilde være fornøjet, naar Sagen for de vedkommende 3 Byers Vedkommende — jeg taler slet ikke om Viborg, som der jo for mange Aar siden og med den ærede Ordførers og det høie Things Samtykke er sluttet Kontrakt med — var sluttet Kontrakt paa samme Maade som med Aalborg. Forfjellen er imidlertid den, at i de paagjældende Byer var der Forhold, som maatte siges at være ligefrem kassable, og det maa de Herrer dog erkjende, at der er ikke anden Forskjel mellem Kontrakten for Aalborgs og de andre Byers Vedkommende, end at der i disse findes Bestemmelser om,

at enkelte Bygninger strax tilveiebringes nemlig de to Sygehuse og et Exercherhus. Anden Forskjel er der ikke; men det er da ogsaa klart, at Ting, der vare kassable, maatte jeg forlange erstattes ved andre og brugbare Ting strax. Spørgsmaalet er altsaa: Skal Krigsministeren, naar der findes saadanne kassable Ting, ikke gøre sin Pæls for at skaffe et Par bedre Sygehuse og et Exercherhus et Aar tidligere, naar han kan faae det? Jeg tror nu ikke, han bør betænke sig paa det, og betænke han sig, da vilde det minde mig ganske overordentlig om Historien om Rekruter, der saae sin Kapitain faae Krampe i Bandet, men skjøndt han kunde svømme og springe ud for at tage ham, dog unblod det af Hensyn til „den militære Respekt“. Han meldte Sagen til Sergeanten, og Sergeanten meldte den igjen til Lieutenanten; men da denne kom ud til Stedet, var Kapitainen druknet. Denne Misforstaaelse af den militære Respekt har jeg ikke ønsket skulde finde Anvendelse paa mig. Jeg har i det Mindste ikke troet at burde tage et utidigt Frygtens Hensyn til Rigsdagen i Spørgsmaal, der vare indgribende for Soldatens Sundhed og Velvære. Jeg har troet, at, naar man handlede fornuftig, ærlig og loyalt, saa kunde man stole paa, ikke at blive desavoueret, og jeg har handlet i god Tro til de Bøtninger, der tidligere have fundet Sted her. Naturligvis! de Herrer have Magten til at kunne votere pro og contra i Sagen, til at give mig eller negte mig den Bevilling, jeg søger, og jeg tvivler ikke om, at, hvad De end gjøre, saa handle de efter Deres bedste Overbevisning; men man gaa ikke hen og sige, at i Afstemningen ligger netop det, som staar i Motiverne til Flertallets Forslag, thi den Ene kan stemme imod mit Forslag af een Grund, og den Anden kan stemme imod det af en anden Grund. Siden det er bragt paa Bane, skal jeg dog ogsaa gjerne udtale min personlige Opfattelse af Afstemningen, thi ogsaa jeg maa dog have Lov til at udtale, hvad jeg mener derom. Jeg skal da sige, at det i Realiteten ikke vil gjøre Stort, — thi ogsaa jeg er jo enig i, at der derved Intet er præjudiceret med Hensyn til Garnisonslovsforstaaelsen —, hvad enten man i Dag vedtager eller forkaster mit Forslag, saa det er slet ikke for meget for Sagens Realitet, at jeg taler for den. Men jeg skal sige Dem, hvad Indtryk det vil gjøre paa mig, hvis det i Dag forkastes. Det vil — og det er derfor jeg beder om, at Forslaget maa blive vedtaget — berøbe mig en ganske overordentlig Skuffelse, fordi jeg har stolet paa, at, naar De den ene Dag voterede, at en Ting var rigtig, saa vilde de ogsaa votere den næste Dag, at den samme Ting var rigtig, og tillige fordi Negtelsen af det foreliggende Forslag vil se ud som en Tilfjendegivelse af, at der ikke hos Dem er den Sympathi tilstede, som jeg har gjort Neg-